

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/18/2026
Identifikačné číslo spisu: 2220010835
Dátum vydania rozhodnutia: 23.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:2220010835.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Martina Luptáka, PhD., MBA v trestnej veci obvineného F. I. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 23. apríla 2026 v Bratislave dovolanie obvineného F. I. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Ladislava Pongrácza proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. októbra 2022, sp. zn. 5To/103/2022, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. I. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Dunajská Streda (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 1. júna 2022, sp. zn. 18T/114/2020, uznal obvineného F. I. za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 3 rokov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému uložil trest prepadnutia vecí, a to:

- 1 kus mobilný telefón zn. S., IMEI: XXXXXX/XX/XXX/XXX/X, IMEI: XXXXXX/XX/XXX/XXX/X so SIM kartou,

- 1 kus digitálna váha nezistenej značky striebornej farby,
- 1 kus prázdna injekčná striekačka,
- 36 kusov igelitových sáčkov s uzáverom.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutých vecí stal štát.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podali obvinený F. I. a prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej tiež „prokurátor“) v zákonom stanovenej lehote odvolania, o ktorých Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 20. októbra 2022, sp. zn. 5To/103/2022, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. l) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému uložil trest prepadnutia vecí, a to:

- 1 kus mobilný telefón zn. S., IMEI: XXXXXX/XX/XXX/XXX/X, IMEI: XXXXXX/XX/XXX/XXX/X so SIM kartou,
- 1 kus digitálna váha nezistenej značky striebornej farby,
- 1 kus prázdna injekčná striekačka,
- 36 kusov igelitových sáčkov s uzáverom.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutých vecí stal štát.

Podľa § 319 Tr. por. súd odvolanie obvineného zamietol.

Dňa 16. októbra 2025 bolo okresnému súdu doručené vlastnoručne spísané podanie obvineného označené ako „Dovolanie“, v ktorom obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. V odôvodnení dovolania namietal, že v prejednávanej veci mu mal byť obhajca ustanovený už pri jeho výsluchu v postavení zadržaného podozrivého a tento mal byť prítomný aj pri výsluchoch svedkov 5. augusta 2020, ktoré boli uskutočnené pred vznesením obvinenia. Obvinený zároveň požiadal o ustanovenie obhajcu na účely podania kvalifikovaného dovolania a zastupovania v dovolacom konaní. V nadväznosti na túto žiadosť bol obvinenému ustanovený obhajca JUDr. Ladislav Pongrácz, prostredníctvom ktorého podal 30. januára 2026 kvalifikované písomné dovolanie spĺňajúce všetky náležitosti predpokladané ustanoveniami § 372 a nasl. Tr. por., v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., a síce bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednaný trestný čin nepripúšťa.

Obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu namietal, že vzhľadom na zmenu zákona v jeho prospech mu bol v pôvodnom konaní uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, nakoľko v prípade ak by mu bol uložený trest po novelizácii Trestného zákona, na dolnej hranici trestnej sadzby, bol by mu uložený trest v trvaní 7 rokov. Uviedol, že pred spáchaním trestného činu bol trikrát súdne trestaný, pričom na dve odsúdenia platí fikcia neodsúdenia a trest v trvaní 1 roka vykonal ešte v roku 2011, preto vzhľadom na okolnosti prípadu aj po novelizácii zákona by mu bol uložený trest maximálne na dolnej hranici trestnej sadzby, t. j. v trvaní 7 rokov.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) rozhodol tak, že rozsudkom krajského súdu a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený Trestný zákon a čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného a napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a okresnému súdu (správne krajskému súdu - pozn. najvyššieho súdu) prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor podaním z 27. februára 2026 konštatujúc nenaplnenie obvineným uplatnených dovolacích dôvodov. Tvrdenia obvineného o porušení práva na obhajobu považoval za účelové, keďže v prípravnom konaní mal obvinený niekoľko obhajcov a to ustanovených alebo zvolených a ani v jednom prípade nenamietal porušenie svojich práv na obhajobu. Okrem vlastného doznania sa ku skutku je usvedčovaný výpoveďami svedkov, listinnými dôkazmi, ktoré dostatočne odôvodňujú závery napádaných rozhodnutí. Prokurátor uviedol, že možnosť zasahovania do právoplatných rozhodnutí súdov je v súlade so zásadou nemennosti právoplatných rozhodnutí pre zaručenie právnej istoty striktné obmedzená určením procesných zákonných kritérií uvedených v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por. Tento inštitút bol zo strany obvineného využitý, avšak neúspešne.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby najvyšší súd dovolanie obvineného F. I. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadril obvinený prostredníctvom svojho ustanoveného obhajcu podaním z 9. apríla 2026, v ktorom nesúhlasil s vyjadrením prokurátora a uviedol, že nemôže byť na úkor obvineného, že počas trestného konania nemal vedomosť o svojom práve na obhajcu ihneď po zadržaní, pri prvotnom výsluchu, ešte pred vznesením obvinenia, v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to v dovolaní uvádza. Poukázal tiež na obsah dovolania v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Vzhľadom na uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval porušenie jeho práv v zmysle podaného dovolania.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 12. marca 2026 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2026 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák. Sudca Mgr. Michal Pollák bol z rozhodovania vo veci vylúčený zo zákona podľa § 31 ods. 3 druhá veta Tr. por., pričom tohto nahradil podľa čl. X ods. 4 a osobitnej časti (vec s koncovým číslom 8) uvedeného rozvrhu práce sudca zastupujúceho senátu JUDr. Martin Lupták, PhD., MBA.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. a) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) a tiež v lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Vo vzťahu k uplatneným námietkam obvineného najvyšší súd uvádza, že pri ich preskúvaní bol limitovaný ustanovením § 257 ods. 5 Tr. por. Z obsahu predloženého spisového materiálu, konkrétne zo zápisnice z hlavného pojednávania okresného súdu z 1. júna 2022, najvyšší súd totiž zistil, že v posudzovanej trestnej veci okresný súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a zároveň vyhlásil, že podľa § 257 ods. 8 Tr. por. dokazovanie v rozsahu priznaného skutku na hlavnom pojednávaní nevykoná a vykoná len dôkazy, ktoré súvisia s výrokom o treste, náhradou škody alebo ochranným opatrením.

Z obsahu predmetnej zápisnice ďalej vyplýva, že prijatiu vyhlásenia obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. predchádzal postup okresného súdu, ktorý bol plne v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Obvinený bol zo strany okresného súdu riadne poučený o svojich právach a následne súhlasne odpovedal na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Tr. por., teda aj na otázky, či rozumie právnej kvalifikácii skutku a či bol oboznámený s trestnou sadzbou, ktorú zákon za tento trestný čin ustanovuje.

Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na právne následky vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré podľa § 257 ods. 5 Tr. por. spočívajú v tom, že súdom prijaté vyhlásenie obvineného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zo strany obvineného teda výrok o vine prvostupňového rozsudku, ktorému predchádzalo prijatie vyhlásenia obvineného o vine, nie je možné napadnúť dovolaním zo žiadneho z dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Tr. por., pretože v tomto rozsahu je dovolanie vo vzťahu k vine neprípustné.

Výnimku v tomto smere tvorí iba dovolanie podané podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., avšak v tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že pri určení okruhu osôb, ktoré sú oprávnené v danej situácii dovolanie podať, nemožno ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. por. vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1, ods. 2 a § 372 ods. 1 veta prvá Tr. por. V zmysle uvedeného, proti prvostupňovému rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny podľa § 257 ods. 5 Tr. por., môže dovolanie smerujúce proti výroku o vine podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Tr. por.] (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017).

Zo znenia ustanovenia § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por. totiž jednoznačne vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa, teda iba v prípade, ak proti výroku, ktorý dovolaním vecne napáda, podal riadny opravný prostriedok o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným. Keďže obvinený nepodal a ani nemohol v zmysle § 257 ods. 5 Tr. por. podať proti výroku o vine riadny opravný prostriedok, a ani nedošlo k zmene tohto výroku v jeho neprospech na podklade odvolania prokurátora, nebol, pokiaľ ide o námietky smerujúce voči výroku o vine, v posudzovanej veci osobou oprávnenou podať dovolanie a takouto osobou by mohol byť iba minister spravodlivosti.

Vyššie prezentované závery však neplatia vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného podradených pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., ktoré smerujú proti výroku o treste, voči ktorému obvinený riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo krajským súdom rozhodnuté, podal. V tomto smere je obvinený bezpochyby osobou oprávnenou na podanie dovolania a najvyšší súd preto v uvedenom rozsahu pristúpil k posúdeniu, či obvineným uplatnené námietky smerujúce k výroku o treste zodpovedajú niektorému z dovolacích dôvodov, ktoré bol oprávnený použiť a či tieto boli splnené, resp. preukázané.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. sa vyžaduje zistenie, aby bol trest

uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. odôvodnil neuplatnením na jeho vec miernejšej trestnej sadzby účinnej od 6. augusta 2024, v dôsledku čoho mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Najvyšší súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že zmena ustanovení Trestného zákona v prospech obvineného, ktorá nastala až po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, nepredstavuje žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a teda nenaplnia ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. zák. Zákon č. 40/2024 Z. z., ktorým bol novelizovaný Trestný zákon, nadobudol účinnosť 6. augusta 2024, teda takmer dva roky po právoplatnom skončení trestného stíhania obvineného 20. októbra 2022.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. zák. sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Najvyšší súd v súvislosti s otázkou časovej pôsobnosti Trestného zákona poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu zo 14. mája 2025, sp. zn. 5 Tdo 18/2025, v zmysle ktorého „trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá počas trestného stíhania páchatel'a, ktorým je podľa § 10 ods. 14 Trestného poriadku úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku. Slovné spojenie „vynesenie rozsudku“, uvedené v § 2 ods. 1 Trestného zákona, preto označuje rozhodnutie, ktorým sa trestné stíhanie páchatel'a právoplatne končí. Pokiaľ príde pri využití práva páchatel'a na podanie mimoriadneho opravného prostriedku (zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, dovolania, obnovy konania) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým bolo trestné stíhanie páchatel'a právoplatne skončené, v trestnom stíhaní páchatel'a sa pokračuje a v tomto konaní prichádza do úvahy, v prípade splnenia zákonných podmienok, aplikácia § 2 ods. 1 Trestného zákona v prospech páchatel'a.

Z ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, možno podať proti taxatívne uvedeným právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorými bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré im predchádzali a tieto pochybenia, spočívajúce v porušení zákona, možno podradiť pod dovolacie dôvody uvedené v § 371 Trestného poriadku. Zároveň explicitne vyjadruje, že sa musí jednáť o pochybenie súdu a jeho časový rámec, ktorý je vymedzený konaním súdu, ktoré predchádza jeho rozhodnutiu a samotným právoplatným rozhodnutím súdu. Z tohto dôvodu sa v dovolacom konaní nemožno úspešne domáhať zrušenia právoplatného rozhodnutia v prípade, ak konajúci súd v trestnom konaní nepochybil alebo dovolateľom namietané pochybenie súdu nespadá do časového rámca, ktorý začína konaním pred súdom a končí právoplatným rozhodnutím súdu v merite prejednávanej veci.

Tento právny záver možno vyvodiť aj z ustanovení §§ 405a - 405d Trestného poriadku, ktorými bol do nášho právneho poriadku zavedený osobitný druh mimoriadneho opravného prostriedku - preskúmanie rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona, ktorého účelom je, aby odsúdené osoby nevykonávali uložené tresty za skutky, pri ktorých dôjde k zániku trestnosti činu v dôsledku zmeny zákona podľa § 84 Trestného zákona po skončení ich trestných stíhaní. Zákonodarca však zároveň stanovil rozsah zásahu do princípu právnej istoty týmto mimoriadnym opravným prostriedkom tak, že ho možno aplikovať len na prípady, kedy v dôsledku zmeny zákona príde po skončení trestného stíhania páchatel'a k zániku trestnosti činu, pre ktorý bol odsúdený. Jeho uplatnenia sa však nemožno domáhať v prípade, ak v dôsledku zmeny zákona príde po trestnom stíhaní páchatel'a k zmierneniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody pre trestný čin, pre ktorý bol odsúdený.“

V kontexte uvedeného možno konštatovať, že v posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon účinný v čase ukladania trestu za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Obvinenému bol uložený trest odňatia slobody podľa § 172 ods. 2 Tr. zák.

(podľa ktorého je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere desať až pätnásť rokov) s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. (horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa znížila o jednu tretinu na 13 rokov a 4 mesiace). Je teda zrejmé, že krajským súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe a nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

K obvineným namietanému nepoužitiu právnej úpravy Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 v prejednávanej veci najvyšší súd ďalej považuje za potrebné uviesť, že podľa článku 51 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie ustanovenia tejto Charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Únie, ktoré boli na ňu prenesené zmluvami.

V prejednávanej trestnej veci súdy rozhodovali o ne/vine obvineného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. Keďže uvedený trestný čin nie je bez ďalšieho predmetom úpravy práva Únie, súdy rozhodujúce v prejednávanej veci o trestnej veci obvineného nevykonávali právo Únie, v dôsledku čoho nie je daná pôsobnosť Charty v zmysle jej článku 51 ods. 1 a dovolací súd nie je povinný aplikovať zásadu *lex mitior* podľa čl. 49 ods. 1 Charty. Už len z tohto dôvodu preto nebolo možné dospieť k záveru o potrebe použitia novelizovaného znenia Trestného zákona v prejednávanej veci.

Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci *Baji Trans s.r.o.*, z 1. augusta 2025, C-544/23 uviedol (body 102 - 103), že odsúdenie nemožno považovať za právoplatné („*définitive*“) v zmysle článku 49 ods. 1 poslednej vety Charty, pokiaľ je napadnuteľné riadnym opravným prostriedkom. Ten pre potreby výkladu a aplikácie charty autonómne definuje ako opravný prostriedok, ktorý je súčasťou riadneho priebehu konania a ktorý ako taký predstavuje procesný vývoj, s ktorým musí každý účastník konania rozumne rátať a ktorý strany konania môžu podať v lehote stanovenej zákonom a bez toho, aby museli odôvodniť výnimočné okolnosti, pričom je spôsobilý dosiahnuť zrušenie alebo zmenu odsudzujúceho rozsudku alebo uloženého trestu. Nie je pritom vôbec rozhodujúce, ako vnútroštátne právo a právna teória označujú tento opravný prostriedok, ani či predmetné odsúdenie je na vnútroštátnej úrovni chápané ako právoplatné (bod 99).

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 19. augusta 2025, sp. zn. 4Tdo/37/2024, v ktorom najvyšší súd vyslovil záver, že aj v prípade, že by o aplikáciu práva Únie v prejednávanej veci išlo, závery dotknutého rozhodnutia súdneho dvora vzťahujúce sa na kasačnú sťažnosť v správnom konaní, nie je možné, podľa názoru najvyššieho súdu, bez ďalšieho na dovolanie v trestnom konaní použiť. Ďalej uviedol, že aj pri akceptácii charakteru dovolania ako riadneho opravného prostriedku, dovolací súd pri zistení, že došlo k zmene hmotnoprávneho právneho predpisu v prospech obvineného nemá zákonný podklad pre zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu vyššieho stupňa len z tohto dôvodu, pretože takáto okolnosť žiadnemu dovolaciemu dôvodu nezodpovedá. S ohľadom na skutočnosť, že dovolanie smeruje proti druhostupňovému rozhodnutiu, jeho použitiu predchádza odvolacie konanie, je ho možné podať v dlhej lehote troch rokov, dôvody jeho podania sú úzko vymedzené za konkrétnych špecifických podmienok (nie je určené všetkým obvineným) a na podklade právoplatného rozhodnutia, proti ktorému smeruje, sa už 3 roky právoplatne vykonávajú tresty (ak majú takéto dlhé trvanie), je možné dospieť k spoľahlivému záveru, že dovolanie je svojou povahou mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa, a preto aplikácia § 49 ods. 1 Charty v jeho prípade neprichádza do úvahy. Uzavrel, že vzhľadom na to, že súdny dvor vo vyššie rozvedených súvislostiach neuvažoval a ani nemohol, pretože otázka „*lex mitior*“ v podmienkach dovolania v trestnom konaní nebola predmetom jeho rozhodovania, nie je jeho rozhodnutie (C - 544/23), z dôvodu zásadnej odlišnosti dovolania v trestnom konaní od kasačnej sťažnosti v správnom konaní, v trestnom konaní použiteľné.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je daný, a preto dovolanie obvineného F. I. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.